

עפ"ג 1203/07/21 - מדינת ישראל נגד חזאם אלהוזייל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

20 באוקטובר 2021

עפ"ג 1203-07-21 מדינת ישראל נ' אלהוזייל

לפני כבוד סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן - אב"ד כב' השופט דניאל בן טולילה כב'
השופט יובל ליבדרו

המערכת מדינת ישראל

נגד המשיב חזאם אלהוזייל

נוכחים:

ב"כ המערכת - עו"ד ציון קינן

המשיב וב"כ - עו"ד נטלי אוטן

מהות הערעור: ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בבאר-שבע (כב' השופט אמיר דורון), מיום 18.05.21, בת"פ 61826-05-20

פסק דין

המשיב הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן שהוגש נגדו, בעבירות של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) בחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); סיוע לגניבת רכב, לפי סעיף 413ב' ו- 31 בחוק העונשין; ופריצה לבניין שאינו דירה או בית תפילה, לפי סעיף 407(א) בחוק העונשין.

בעובדות כתב האישום המתוקן מתואר, כי ביום 17.05.20 בסמוך לשעה 01:45, המשיב הגיע עם אחרים לרחוב האורגים בחולון, שם האחרים גנבו עגלה נגררת שהייתה קשורה בשרשראות ורתמו אותה לרכב בו הגיעו הם והמשיב, והמשיב סייע להם בכך ששמר במקום למניעת תפיסתם. ובהמשך, במסגרת הקשר ביניהם ולשם קידומו, הארבעה הגיעו עם הרכב לאזור התעשייה בחולון, והתפרצו לבית עסק, בכך שירדו מהרכב בעודם אוחזים בלום, פטיש ופנסים, והכו ומשכו בדלת העסק עד שהצליחו לפרוץ אותה. והמשיב נכנס לבית העסק יחד עם אחד מהאחרים, בעוד ששניים נוספים המתו מחוץ לבית העסק. שוטרים שהבחינו במשיב ובאחר בבית העסק קראו לעברם לעצור, והמשיב ניסה לברוח אך נעצר.

התביעה טענה כי מתחם העונש ההולם לעבירת הסיוע לגניבת רכב נע בין 10 ל- 20 חודשי מאסר בפועל. ומתחם העונש ההולם לעבירת הפריצה נע בין 14 ל- 20 חודשי מאסר בפועל. ועתרה להטיל על המשיב מאסר בפועל ברף הגבוה של המתחם לצד מאסר על תנאי, פיצוי למתלוננים, קנס והתחייבות.

ההגנה טענה שמדובר באירוע אחד שיש לקבוע לו מתחם עונש הולם אחד. וביקשה לאמץ את המלצת שירות המבחן להטיל על המשיב מאסר בעבודות שירות, לצד העמדתו במבחן.

עמוד 1

בית המשפט מצא שיש לקבוע מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו ולגזור עונש כולל לכלל העבירות בהן הורשע המשיב. עמד על חומרת העבירות. על הערכים המוגנים בעבירות. על נסיבות ביצוע העבירות ועל מדיניות הענישה הנוהגת. וקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין שישה חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד שנת מאסר. אשר לעונש הראוי למשיב בגדר המתחם שנקבע, צוינו, גילו של משיב, הודאתו, התייחסות שירות המבחן, חלקו של המשיב בביצוע העבירות, עברו הפלילי, העובדה כי תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי בר הפעלה והשפעת העונש על משפחתו. ובסופם של דברים הוטלו על המשיב 6 חודשי מאסר בעבודות שירות. המאסר על תנאי בן ששת החודשים הופעל כך ששלושה חודשים ממנו ירוצו בחופף ושלושה במצטבר, ובסה"כ 9 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות. ובנוסף הוטלו מאסרים על תנאי, פיצוי לבעל העגלה הנגררת, והתחייבות להימנע מעבירה.

מכאן הערעור.

המערערת טוענת בהודעת הערעור, כי בית המשפט קמא שגה בקביעת מתחם העונש ההולם ובעונש שהוטל על המשיב. טוענת כי המתחם שנקבע אינו משקלל בצורה הולמת את מידת הפגיעה בערכים המוגנים ואת נסיבות ביצוע העבירות, והעונש שהוטל אינו משקלל את נסיבותיו של המשיב, עברו הפלילי, העובדה שהוא ביצע את המעשים בעוד שתלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי, ואת הצורך בהרתעת היחיד והרבים. בנוסף, נטען, שהיה על בית המשפט להפעיל את המאסר על תנאי במצטבר. והיא מבקשת להחמיר בצורה משמעותית בעונש המאסר של המשיב ולקבוע שהמאסר על תנאי יהיה במצטבר לו. בדיון היום ב"כ המערערת עדכן כי למשיב הרשעה קודמת חדשה בעבירות רכוש שבוצעו על ידו בחודש ינואר 2020.

ב"כ המשיב טוענת שהתביעה מתמקדת בטיעוניה בעברו הפלילי של המשיב ובעובדה שהוא נשא מאסרים קודמים אולם אין בנתונים אלה כדי למנוע מנאשם את האפשרות שדינו ייגזר למאסר בעבודות שירות כפי שקרה כאן. עוד נטען שמעשי העבירות של המערער אינם ברף הגבוה, וכי בסופו של דבר לא נגרם נזק ממשי וגם פוטנציאל הפגיעה לא היה גדול. ב"כ המשיב הפנתה לתסקיר שירות המבחן וציינה כי המשיב החל בטיפול קבוצתי וקיים מספר פגישות בשירות המבחן. אין לו דפוסים עברייניים והתנהגותו נעוצה במצוקה כלכלית. וכעת, כך נטען, הוא עובד בעבודה מסודרת ומתפרנס וכך הסיכון להישנות עבירות מצדו פחת. ב"כ המשיב הוסיפה וטענה כי יש להתחשב במאמצי המשיב לחזור למוטב ושבסופו של דבר העונש שהוטל עליו איננו מצדיק התערבות ערכאת הערעור.

לאחר עיון בכלל החומרים הנוגעים לעניין ושמיעת טיעוני הצדדים, החלטנו לקבל את הערעור.

המשיב היה שותף לפעילות עבריינית מתוכננת ומאורגנת, שבוצעה הרחק ממקום מגוריו, בחבורה. כתב האישום שהמשיב הודה בעובדותיו מתאר מבצע של ממש, הכולל התארגנות, הצטיידות ברכב ובכלי פריצה, פעילות בשתי זירות בעיר חולון, תוך חלוקת תפקידים בין המעורבים, וחתימה להשגת המטרה. והרושם הכללי הוא שהמדובר בפעילות עבריינית מקצועית, שיטתית.

התפרצות לבית עסק הינה עבירת רכוש חמורה, שהעונש הקבוע לצדה הוא 5 שנות מאסר. הפגיעה הישירה הכרוכה בה היא ברכוש ובקניין של הבעלים, אולם הנזק שהיא גורמת איננו מתמצה בכך. עבירות מסוג זה פוגעות בתחושת הביטחון של קרבת העבירה, של סביבתו, ושל החברה בכלל; מגדילות את הוצאות המיגון ועלויות הביטוח; ומייצרות תחושת חדלון ואין אונים, ופגיעה באמון במערכות אכיפת החוק. ויש להתייחס אליהן ברצינות ובחומרה.

המשיב היה חלק מחבורה שקשרה קשר לביצוע פשע ופעלה יחד להשגת מטרתה המשותפת. והוא היה שותף פעיל

בכל שלבי ביצוע העבירות. במצב דברים זה, העובדה שבאירוע הראשון בו נגנבה העגלה הנגררת, הוא שימש כ"שומר", בעוד האחרים ביצעו את הפעולות הפיזיות למימוש הגניבה, איננה בעלת משקל גדול. שכן, כאמור, החבורה פעלה יחד, להשגת אותה מטרה, עבור כולם. ובנסיבות, חלוקת התפקידים ביניהם אינה משנה מאחריותם וממידת אשמם המהותית.

מתחם העונש ההולם שנקבע בבית המשפט קמא, על שני קצותיו, איננו משקף כראוי את חומרת המעשים בנסיבותיהם ואת מידת האשם של המשיב.

המשיב כבן 28, ולחובתו הרשעות קודמות בעבירות רכוש רבות. בשנת 2014 הוא נדון לשנתיים מאסר על מספר עבירות של פריצה וגניבה, קשירת קשר, וגניבה. בכתב האישום שהוגש נגדו בת.פ. 10835-10-13 של בית משפט השלום באר שבע, מתואר שהוא קשר קשר עם אחרים וביחד הם התפרצו פעם אחר פעם לבתי עסק בבאר-שבע, כשהם משתמשים ברכב ובכלי פריצה שונים, וגנבו רכוש בהיקף ניכר. בשנת 2016, זמן לא רב לאחר שחרורו מהכלא, המשיב נדון בת.פ. 63661-11-16 של בית המשפט המחוזי באר שבע ל-15 חודשי מאסר בפועל על מעורבותו בשתי התפרצויות לבתי עסק, בבאר יעקב ובחולון, במתכונת הדומה בעיקרה לעבירות הקודמות שלו ולאירוע הנוכחי. וכעת המשיב שב ומבצע עבירות מאותו סוג, כשתלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי של 6 חודשים.

גילו הבוגר של המשיב והעובדה שאין המדובר בעבירה ראשונה שלו, אלא בהתנהלות החוזרת על עצמה למרות עונשי מאסר ומאסרים על תנאי, מלמדים על דפוסיו העברייניים של המשיב, חוסר גבולות ואי מורא דין, המחייבים הטלת ענישה משמעותית, שיהיה בה כדי להלום את חומרת המעשים ולהרתיע.

שירות המבחן התרשם שהמשיב לא הורתע מההליכים הפליליים שננקטו נגדו. ושהתנהלותו מאופיינת בחוסר יציבות. והעריך שהוא זקוק לטיפול למניעת רצידיזם. ובפועל המשיב לא שולב בהליך טיפולי כלשהו.

כאמור, בעת ביצוע העבירות, היה תלוי ועומד נגד המשיב מאסר על תנאי בן 6 חודשים בר הפעלה.

סעיף 55(א) לחוק העונשין קובע: "מי שנדון למאסר על תנאי והורשע בשל עבירה נוספת, יצווה בית המשפט על הפעלת המאסר על תנאי". וסעיף 56(א) לחוק קובע, כי בית המשפט רשאי, מטעמים שירשמו, לצוות על הארכת תקופת התנאי, אם שוכנע שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי.

סעיף 58 לחוק העונשין קובע: "מי שהוטל עליו עונש מאסר בשל עבירה נוספת והופעל נגדו עונש המאסר על תנאי, יישא, על אף האמור בסעיף 45, את שתי תקופות המאסר בזו אחר זו, זולת אם בית המשפט שהרשיעו בשל העבירה הנוספת ציווה, מטעמים שירשמו, ששתי התקופות כולן או מקצתן יהיו חופפות".

הכלל הוא איפוא, כי הרשעה בעבירה נוספת מביאה להפעלת המאסר על תנאי, ונקודת המוצא היא שתקופת מאסר על תנאי המופעלת, מצטברת לתקופת המאסר המוטלת בשל העבירה הנוספת. על מנת שבית המשפט יורה על חפיפת התקופות או חלקן, צריכים להיות טעמים מיוחדים המצדיקים זאת.

".. סעיף 58 קובע אפוא כי ברירת המחדל היא שתקופת עונש מותנה שהופעל תרוצה במצטבר ("בזו אחר זו") לתקופת המאסר שהוטלה בשל עבירה נוספת. בענין ואזנה עמדתי גם על כך כי **ההסדרים הנורמטיביים בסוגיה של הטלת עונשים בגין עבירות שונות, באופן מצטבר או חופף, עברו בשנים האחרונות שינוי מובהק לכיוון של תפיסה המעניקה מעמד בכורה לגישה הרואה בהטלת עונשים באופן מצטבר כנקודת המוצא. גישה זו נגזרת בין היתר מעקרון ההלימה, שהוא עקרון היסוד לענישה שנקבע בתיקון 113**

(סעיף 40ב לחוק העונשין), והמחייב כי עבריו יישא בעונש הולם בגין כל עבירה שביצע. גישה זו חלה גם לענין הפעלת עונש מותנה, כעולה בבירור גם מלשונו של סעיף 58 לחוק העונשין (ענין ואזנה, פסקאות 14-18). ע"פ 10173/16 מדינת ישראל נ' תמיר טאהא (פורסם בנבו, 14.02.2017)

בענייננו, לא היתה כל הצדקה עניינית, הנוגעת למשיב או למעשי העבירות שלו, לסטות מהכללים של אופן הפעלת המאסר מותנה.

בהתחשב בכלל לפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את העונש, אנו מקבלים את הערעור, מעמידים את עונשו של המשיב על שנת מאסר בפועל, ומורים שהמשיב ישא את תקופת המאסר על תנאי שלו מת.פ. 63661-11-16, במצטבר. כך שבסך הכל יהיה עליו לשאת 18 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו והימים שהוא נשא בעבודות שירות.

על המשיב להתייצב לנשיאת מאסרו ביום 22.11.21, בשעה 08:00 בכלא "דקל" במתחם בתי הכלא בבאר שבע, או בכלא אחר לפי הוראת שב"ס.

מוצא בזה צו עיכוב יציאה מן הארץ נגד המשיב שתוקפו עד למועד התייצבות המשיב לנשיאת מאסרו.

כל תנאי השחרור הקבועים למשיב יעמדו בעינם עד להתייצבותו לנשיאת מאסרו.

ניתן היום, ט"ו חשוון תשפ"ב, 21 אוקטובר 2021, במעמד הצדדים.

יובל ליבדרו, שופט

דניאל בן טולילה, שופט

אליהו ביתן, סגן נשיאה